

**SYNTA||XIS LINGVAE GRAECAE,|| IOANNE VARENNIO ||
Mechliniensi Au/||tore.|| PRAETEREA ANNO-||tatiunculae
paucae ad praecepta Synta=||xis Varennianaе, per
IOACHI-||MVM CAMERA-||RIVM.|| ... ||**

Varennius, Joannes

Basileae, 1536

VD16 V 385

Syntaxis Conivnctionvm.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69674](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69674)

di aduerbīs, quod semper construatur in secunda persona. Ἰλιαδ. α. αἰδ' ὄφελος πρὸς ἀνυσίμ' ἀδίακρυτθ, Ἐ ἀπύμων ἦδ', uti nam sederes.

Dicitur etiam ὡς ὄφελος, interdū enim ὡς additur, interdum non addit. Dicunt præterea, εἰ γὰρ ὄφελον, pro ὄφελον.

SYNTAXIS CONIUNCTIONVM.

CONIUNCTIONES nō modo reliquas orationis partes cōnectēdi uim habēt, uerum etiam inter sese: & unā cū aduerbīs

uarie connexa, uariam obtinent significationem & constructionem, quarum hic aliquot subijciemus exēpla. ΑΛΛΑ.

Ἄλλα γάρ, ἀλλὰ δ' ἢ, ἀλλὰ νῦν δ' ἴα, uel νῦν δ' ἄλλα, id est, at enim. ἀλλ' ἔν, saltē, tamen, potius. ἀλλὰ μὴ; nūquid? Quādoq; nō interrogatiue, pro non autem. ἀλλὰ δὴ καί, quinimo, atq; etiam, esto, concedendi. ἀλλὰ τί, atqui, at uero. ἀλλὰ μὴ, atqui, at uero. In principio orationis significat

L 2 enim

enimvero, ἀλλὰ μὴ ὅτι, neque uero, sed
 neque, ἀλλ' ἢ, sed nunquid, ἀλλ' ὅτι; ἀλλ' ὅτι
 ἢ; utrum? nunquid? ἀλλ' ὅτι, nisi quod, ὅτι
 quod, ut ὅτι τὸ ἄλλο, ἀλλ' ὅτι, non aliud, nisi
 si quod, uel quàm quod, ἀλλ' ἔτι, de
 quo diceretur postea. Δ Ε.

Δ Ε Γ Ε, δ' ἐπεὶ, δ' ἐπεὶ, autem, ἢ δὲ, porro
 autem, ut ἐάν ἢ δὲ συμφέρει, porro autem
 si conferat, μεταβατικὸν ὄντι. Μ Ε Ν.

Δ Ε & μὴ sese in oratione mutuo con-
 sequuntur, sic ut μὴ quidem præcedat,
 ἢ uero sequatur. ὅτις μὴ λαλεῖ, ἐκείνος ἢ σιω-
 πᾶ, hic quidem loquitur, ille uero silet.

Η Μ Ε Ν Η Δ Ε.

Similiter sese consequuntur eorū cō-
 posita, ἢ μὴ & ἢ ὅτι, quæ quidem sunt in-
 choatiua orationis, & ἢ μὴ quidem præ-
 cedit, ἢ ὅτι uero sequitur. ἢ μὴ ὅσοι ναίουσι
 ἔρανον, ἢ δὲ ὅσοι κληρώσαντο χθόνα, & quicun-
 que habitant cœlum, & quicunq; sorti-
 ti sunt terram. Μ Ε Ν Τ Ο Ι.

Μ Ε Ν Τ Ο Ι uero sanè assentientis est,
 interdum ornatus causa magis quàm si-
 gnificationis ponitur, uel explendæ ora-
 tionis

tionis gratia, ut *ὅσον μὲν τοι φίδιον*, hoc sane tale est. Sic Aristoph. in Pluto, *καὶ ταῦτα μὲν τοι ταῦτα*, quæ locutio est Attica, pro eo quod est, Atque hæc quidem sunt huiusmodi, uel ita se habent: clausula est superioris sermonis, & transit ad alium. Dicitur etiam sic, *καὶ ταῦτα μὲν τοι ταῦτα*, sed de his hæctenus.

Accipitur etiam *μὲν τοι*, ut respondeat particulæ *μὲν*, sic ut *μὲν* præcedente, sequatur *μὲν τοι*, positum pro *δέ*.

Est etiam aduersatiuum, sicut Latinis uerum. **M E N T' A N.**

M E N T' αν, atqui, at. *δικαίως μὲν τ' αν ἀπέθανον*, atqui iuste morte affectus fuisssem. *μαίνοιτο μὲν τ' αν*, at insaniret. *μὲν ὄν γε ναὶ*, quinimo, uere, atqui. *μὲν τοι πᾶ, μὲν τοι γε*, nimirum, tamen. **K A I.**

K A I præponitur dictionibus in oratione, *τε* uero sequitur inclinata, *θεῶν τε, καὶ ἀνέρες*, dii quæ & uiri. & ita inter sese construuntur, ut *τε* præcedat, *καὶ* sequatur.

καί τοι γε, καί τοι, atqui, etiã, uerum, sed, quanquam, & quidem, proinde, itaque.

L 3 καὶ

Ἐ δὲ, cōtinuo, protinus, hoc est, ideo.
 ἢ μὴ, atqui. Ἐ Atticis sæpe geminat,
 ἢ μὲν τοι Ἐ, atq; etiam. ἢ γὰρ Ἐ ἐγὼ, etem
 ego quoq;. ἢ δὲ Ἐ, equidem etiam. καὶ
 τοι ἢ, atq; adeò. ἢ γὰρ αὖ Ἐ, & rursus etiã.
 Ἐ ἵνα δὲ ἢ, & ut etiã. Ἐ μὴ ἢ, quin etiã.
 Ἐ ἐγωγε ἢ αὐτὸς, & ego ipse. Nam ἢ At
 ticis quidem πῶς λέγει. Κ' Ἀ Ν.

Κ' Ἀ Ν, pro Ἐ εἰ, & si, uel quod si, uel
 sin, construitur coniunctiuus. καὶ ἀναγ-
 καστῶς, quod si cogatur. Cum uero si
 gnificat quamuis, gaudet optatiuis, etiã
 si tanquã de præsentis sermo sit. Quo-
 modo & Plato secūdo de repub. de ca-
 ne loquens, ὅμ δ' αὖ γνώριμον ἴδῃ ἀσπώζε-
 ται, καὶ μηδὲν πώποτε ἐπ' αὐτὸν ἀγαθὸν πε-
 πόνθοι, quemcunq; conspexerit notum,
 salutatur, quamuis nihil unquã ab eo su-
 sceperit boni. Cum autem significat
 atq; adeò, uel etiam, iungitur etiã optati-
 uo, atq; indicatiuo. Indicatiuo, καὶ ἐπι-
 νον, Ἐ σεφανῶν ἐκέλευον, ego laudassem,
 & coronãdos censuissem. Optatiuo,
 Aristoph. καὶ πρὸς κριταθείην ἵ' ὡς τ' ὁμοίαι
 τριώβολον.

τριώβολον. Significat etiam saltem.

Et quando sæpe geminatur in oratione, ponitur pro siue. Est etiam quandoque particula potentialis. ΚΑΝ ΕΙ.

ΚΑΝ ΕΙ indicatio iungit, *καὶ εἰ πάντα ταῦτα ἔωρηχον*, & si in eo omnia hæc essent.

Ponitur etiam cum optatio, & per tmesim. *καὶ ἄσέβειαν εἰ καταγινόσκει τις*, et si impietatem condemnet quis. Vnde frequens est apud Aristotelem, *καὶ εἰ τι τοῦτο ἔτορον*, & si quid aliud simile.

ΚΑΝ ΕΙ ΜΗ.

ΚΑΝ ΕΙ ΜΗ, etsi, tamen si, si nō, ut *καὶ εἰ μὴ δι' ἄλλου αἰτίας, ἀλλὰ διὰ ταύτων*, & si non ob aliam causam, certe ob istam.

καὶ etiam per se significat etiam si, ut *πότῃ ἂν μηδὲν ἀδικῶν φαίνηται τῷ πόλιτι, ἢ καὶ ἀδικῶν σιωπῆσει*, utrū si publice insons sit, an etiā si nocens, cōsiderate. Η.

Η, uel, dum capit definite: uel declaratiue sola iacet, ut *ἰλιάδ. α. βούλομαι ἐγὼ λαὸν ὄον ἐμμεναι, ἢ ἄρ' ἔλαθ*, ego malo populum saluum esse, & non perire. Quo

L 4 in

in loco ἢ significat, & non.

Capitur etiam dubitativæ, τί δὲ λαὸν ἤγαγον εἰς θάλασσαν, ἢ εἰς ἕλκυσιν ἠνθρώποις; quid autem populum adduxit huc? an non propter Helenā formosam? Ἦ Τ Ο Ι.

Ἦ Τ Ο Ι quandoque idē valet quod μὲν, & est initialis in oratione, ut ἦτις ὄγ' ὡς ἐπὶ τὸν λαόν ἄρ' ἐξέρχεται, ille quidem sic fatus confedit.

Quandoque est disiunctiva æquivalens coniunctioni ἢ, quam præcedit in oratione, ἦτοι ἀγαθόν, ἢ φαῦλον, uel bonum uel malum.

ἦτις valet ἦτοι, & eodem modo postponitur ei in oratione ἢ, ut εἰ ζῶον, ἢ κῆρ ἦτις λογικόν, ἢ μὴ, si animal, igitur rationale est, uel irrationale.

Ponitur etiā pro ἢ, quā, ut πολὺ μᾶλλον, ἦτις τις ἄλλος, multo magis, quā quivis alius. Ε Ι.

Ε Ι cōstruitur plerumque indicativus, & habet vim optativi: uel optativi certe loco ponitur, cum ei additur αὖ particula potentialis. Ioan. 8. εἰ ὁ θεὸς πατὴρ ὑμῶν ᾤκνῳ,

ἴω, ἢ γὰρ ἀπᾶτε ἀρ' ἐμὲ, si Deus esset pater ue-
 ster, diligeretis me. Nōnunquam cū
 optatiuo, εἰ ἦδον ἢ τ' ἀγαθὸν εἶη, τάντι ἀρ' οὐ
 ζοῖτο ἢ θυδ' αἰμονία, si uoluptas ipsum bo-
 num esset, hoc pacto definiri posset feli-
 citas. Interdum cum cōiunctiui, præ-
 fertim si cum alijs coniunctionibus ca-
 priatur. Ἰλιάδ. α. εἰπὸρ γάρ τε χόλον γε ἢ αὐ-
 τήμαρ καταπέψη, quod si iram ipso die
 cōcoxerit. εἰ μὴ, id est, nisi, ut τί δέ, εἰ μὴ,
 quid aliud nisi. εἰ ἢ μὴ, sin minus, alio
 qui. εἰ δ' ἄγε, age, agendum. εἰ γάρ, si saltē.
 εἰ γάρ ὠφελον dicitur, pro εἴθε ὠφελον, utinā.
 εἰ δ' ἄρα, εἰπὸρ ἄρα, ἀλλ' εἰπὸρ, εἰάν δέ, he clau-
 sulæ, dum per parenthesis inseruntur
 orationibus, significant, quod si quādo
 id faciendum sit, uel, quod si quoddam
 est huiusmodi, aut aliud simile, prout o-
 ratio postulat, ἀμπελον δ' εἰ ἀπᾶδ' πρῆνός
 ζοντ' ἢ βότρυθ, ἀλλ' εἰπὸρ, ὅταν ἀπομελαύ-
 θη, quod si quādo id faciendum sit, tum
 certe demum, cum nigra iam uua fue-
 rit. ἀπέχουσι οἱ μοναχοὶ τ' ἄρρωφαγίας, εἰ δ' ἄ-
 ρα, γν' ἀδ' γνεία, abstinent monachi ab esu
 L 5 carniū,

carnium: quod si quando uescantur car-
nibus, id in ægritudine est. ὁ δὲ εἰς ψάμ-
μου παύσει, εἰ δὲ, τὴ γεωργίας ἀπὸ φρός ὄσιν,
nullus arenæ mandat femina, quod si
quis sit huiusmodi, is agriculturæ inex-
pertus est. Εἴ ἂν ἢ ἘΠΕΙΔἈΝ.

Ἐὰν, & ἐπειδ' ἂν, gaudent cōiunctiuo,
ut εἰ δὲ δέλης, si uelis. ἐπειδ' ἂν ἰδ' ὠσι, cū uis
dissent. ΕΠΕΙ & ΕΠΕΙΔ' ἢ.

Ἐπεὶ & ἐπειδὴ, iunguntur indicatiuo
& infinitiuo, ἐπεὶ δὲ ὠφθη, ἐπειδὴ δὲ γηρέ-
δα, ἐπειδὴ τάχιστα, simul atque, simul ut,
hoc est, ὡς τάχιστα. ἸΝΑ.

ἸΝΑ construitur coniunctiuus. ἵνα δι-
δάξω, ut doceā. Et optatiuis, si de re præ-
terita fiat sermo, ἀϋίνετο ἵνα θεῶν, uenit
ut spectaret. Et indicatiuis in præterito
imperfecto, perfecto, & indefinito, ubi
aliquid de re præterita uolumus subesse,
aut non subesse. ἐχρῶ ἀντὶ λαβεῖν συγ-
γραφῶν, ἵν' εἶχεν ἢ νόμος ἀπαιτεῖν, oportet
bat eum accipere syngrapham, ut pos-
set iure exigere. ΓΑΡ.

ΓΑΡ his coniungi potest, γὰρ τὴ γὰρ
διγ,

δη, γὰρ αὖ, γὰρ πρ, γὰρ δ' ἤπρ. γὰρ τ' αὖ, προ
 γὰρ ρι αὖ.

ὍΤΙ.

ὍΤΙ gaudet indicatiuis, λέγει ὅτι ἦ-
 ξει, dicit quod ueniet. In locutione nar-
 ratiua additur optatiuo, ἠγγέλλει ὅτι γε-
 νοίη, εἴη, καὶ ἔσοιη, nunciabat quod fie-
 ret, & esset, & erit. Iungitur quādoq̄
 superlatiuis, ὅτι πλείστον, ὅτι μάλιστα, quā
 plurimum, quāmaxime.

ἌΡΑ ἌΡΑ.

ἌΡΑ alijs dictionibus constructa si-
 gnificat dubitationem, οὐκ οἶδα ὅτι λέγοι
 ἄρα, non noui quid diceret. ἐγγόνει ἄρα,
 fuisset. διατεθήκει ἄρα, constituisset. ὅτως
 ἄρα φύγοις, sic fugias. ὡς δέσβιναι, ὅ-
 ποι ἄρα ὑπὸ βαίνοις, quam timeo quorsum
 euadas.

ἄρα uero hoc modo constituitur, ἄρ
 οὐ, ἄρά γε, utrum, ἄρα οὐ, itaq̄: & poni-
 tur in initio orationis. ἄρ οὐκ, utrum, an
 non, ἄρά ποτε, utrum tandem. ἄρα μὴ,
 nunquid, utrum, idem ualet quod ἀλλὰ
 μὴ, in consequentia orationis.

ὍΥΝ

O Ὑ Ν.

O Ὑ Ν postponitur nominibus infinitis, ὁποιοσισδμ, qualiscūq; ὁποσισδμ, quantumscunq; ὁποσοσδμ, quotuslibet. ὁπηλιωσδμ, quātuscūq; ὁποδ'αποσδμ, cuiascūq; ὁποβπλασιδμ, quamlibet multiplex. ὁποτεροσδμ, uterlibet. ὁπωσδμ, ὁπωσιδμ, ὁπηδν, quis modo, q̄modocūq;. Ἀ Τ Τ Α.

Ἀ Τ Τ Α multis adiectiuis iungitur, ut ποῖ ἄτηα, πόσ' ἄτηα, πολλ' ἄτηα, ὀλίγ' ἄτηα, ἕτερ' ἄτηα, τοιαῦτ' ἄτηα.

Sunt enim additamēta, plus ornatus quā significatiōnis afferentiā orationi, ueluti Latinis, quis tandē, quis nā, qualis nam.

Ponitur etiam per se, pro τινά, ut ἔλεγομ ἄτηα, dicebam quædam. Quare subiungitur quandoq; substantiuis nominibus, εἰς δείματ' ἄτηα, in terrores q̄sdā.

Seruit & interrogationibus, cum est aspiratū, ut πῶς εἴ ἄτηα ποτὲ διελέχθη; quo modo, & q̄ differuit. Nā relatiua interdū p̄ interrogatiuis ponunt. Ἡ Ρ Ο Υ.

Ἡ ρσ, uicq; profecto, nimirum, seruit etiam

etiã interrogationis, ut Latinis nempe.

Significat etiam ἢ ποσ, & ἢ πὸ γε, multo magis, & preponitur illis ὅπως, ut ὅπως ἐκεῖ νοι οἰκῆσαι πόλεις οἰοίτε γεγονάσι, ἢ ποσ ἡμεῖς αὐτὸ δ' αὐθημερον καταχθῆν, quandoquidem illi ualent inhabitare ciuitates, multo magis nos possemus.

Eadem seruata syntaxi significat etiã nonnunquam, multo minus, ut ὅπως αὐτοκράτωρ δ' δ' ὡς αὐτῶν, ἢ ποσ ἡμεῖς ἰδιώτῃ δ' αὐθημερον αὐτῶν, quandoquidem imperator non potest, multo minus nos priuati homines possemus. Sic Athenæus lib. 11. ἀδύνατον δὲ τὸ φᾶιδρον ἢ Σωκράτῳ εἶναι, ἢ πὸ γε τὸ ἐρώμενον αὐτῶν γεγονέναι, fieri non potest, ut Phædrus Socratis ætate fuerit, multo minus ut amasius eius fuerit, uel nedū ut amasius eius fuerit.

Quãdoq; illi subiungit χολῆ γε, quod etiam significat multo minus, & dicitur coniunctim, ἢ ποσ χολῆ γε, pro multo minus Attice.

ἢ ὅν ποτε, ecquando, autem, ἢ γὰρ, νόνη. pro quo quandoq; dicunt, ἢ ὅ.

ἢ γὰρ

ἢ γὰρ αὐτὸν, alioqui, alioqui si, nā si, ἰλιαδ^δ,
 α. ἢ γὰρ αὐτὸν ἀτρέσθην νῦν ὑστέρτα λωβήσαιο, nā
 alioqui nunc ultimū improbo tibi esse
 contigisset. Chrysoft. secundo de fato, ἢ
 γὰρ αὐτὸν ὑποπείθουσεντες αὐτὸν εἶν' ἐχθρόν, ἐφυ-
 γορ, nā si existimassent, uel alioqui si exi-
 stimassent ipsum esse hostē, fugissent.

ἢ μὲν, uerē, apponit ferē iureiurando,
 ἢ δία ἢ μὲν ἐγὼ ἐπαθόν τι τοῖσιν, uere per
 Iouem tale quippiam ego passus sum.

Cōuenit etiā post interrogationē & ex-
 clamationē, ὦ Ζεῦ ἢ μὲν λαλὸς ἐφάνη ὄτος,
 ὦ Iuppiter, uere formosus hic apparuit.

Addit etiā spōsionibus, & promissio-
 nibus. ἢ μὲν ποιήσω, certe faciā. Γ Ε.

Γ Ε omnibus fermē iungit cōiūctioni-
 bus, ἀλλὰ μὲν γε, ἢ μὲν γε, & sic de alijs.

Δ Η.

Δ Η etiam alijs subiungitur. Ἐ δὲ, con-
 tinuo, protinus, hoc est, ideo. ἀλλὰ δὲ, at
 enim. ἔδὲ δὲ, nec uero. φέρε δὲ, age uero.
 εἶμι δὲ, esto uero. ἴθι δὲ, id est, ἴθι. ὅς δὲ, ἢ
 ὅς. οἶσ' δὲ, pro οἶσ'. τί δὲ, quid tandem,
 pro ᾧ etiā dicunt τί μὲν, ποῖον δὲ, quale
 tandem.

tandem, δὲ δὲ, porrὸ δὴ πρ, utiq; , nīmi-
rum, profectὸ δὲ δὴ πρ, nūquid? δὴ πρ θγν,
utiq; , nīmirum. ὅπρ δὴ πρ, ὅπρ δὴ πρ, id est,
ubicunq; , ὃ δὴ ποτε, ὅτι δὴ ποτε, ἅ δὴ ποτε,
quiduis. ὅπρ δὴ ποτε, ὅπρ δὴ πρ, ὅπρ δὴ πρ-
ποτδρ, ὅπρ δὴ ποτε, quis modo, ἡ modo=
cūq; . πόσος δὴ ποτε, ἡ tandē. Μ Η Ν .

τί μὲν, quid' nā. Aliquando etiā cōce-
dentis est, π quid' nī? γε μὲν, uero. ἡ μὲν,
atqui. ὅμως μὲν, tamen. Ρ Ο Υ .

Ρ Ο Υ interdum conuenit interroga-
tioni, ut τὸ ζῶων ἔστι, τὸ μὲν πρ λογίων, τὸ δὲ
μὲν; est animalium aliud quidem homo,
aliud uero non?

Est etiā nōnunq̃ in oratione ociosum,
quemadmodū δὲ δὲ & γε, & ποι, & μήν, &
αὐ; & postponit, ut in his, μὲν πρ, γε πρ,
ἢ δὴ πρ, ἔτω πρ, τάχα πρ, ἰσως πρ, δὴ πρ,
δὲ πρ, δὴ πρ θγν, ἢ πρ, ἢ πρ, ὅ πρ, ἅ πρ, ἀ γρ πρ,
μέχρι πρ.

Τ Ο Ι .

Τ Ο Ι cū multis constituitur dictionib.
ἔτω βι, πάνυρι, γάρ βι, λέτοι, & ita in alijs.
ornatus tantū gratia & explemēti ora-
tionis. In πρυάρι, etiam geminatur.

τρίων

Interponitur etiam sine cōpositione, *διά τοι ὄν*; quam nam ob rem est hoc?

ρίνω, quādo præponit̄ coniunctioni *ἀρ*, ualet at, atqui, ut *ὑμῶν ῥίνω ὅδ' ἀρ εἰς*, atqui nullus est omnino uestrum.

In assumptionibus etiā, ut *ἀλλὰ μὴ*, ponitur, ὅ *ρίνω πῶν ἦλθεν ὅδ' εἰς*, at nemo tum prodit.

Significat etiā proinde, *συλλογιστικῶς*. *ὅν μὴ τοίνω ὄν ἀρ τι πρῶ ἐπορισάμεθα, ὡς εἰς δοκῆν τι λέγειν*, proinde unum hoc inuenimus, ut aliquid dicere uideamur.

Aliquando significat igitur, *ἀκε ῥίνω*, ὡς *ἔχει τὰ μὰ*, audi igitur, ut sese habēt res meæ.

Ponitur etiam pro *μὴ τοι*, *ὅν ταῦθα τοίνω πάντες προσέβλεψαν αὐτῷ*, hic quidē omnes intuebantur eum.

Est etiam nōnunquam expletium, *μηδὲ μὴ τοίνω εἰπης*, tu uero ne dicas.

ἔτι ῥίνω, iā uero, atq; etiā. ὅ *ρίνω*, neq; uero. Et ponit̄ p̄ *ἀλλὰ μὴ ὅ*. ὅ *τι τοίνω*, qd uero, quod autē itaq; qd. **AN.**

AN construitur Græcis & *Διωηλικῶς*, hoc

hoc est, ut denotet potentiam, & ἀποεισο-
 λογικῶς, hoc est, infinite. δωητικῶς quī-
 dem, ut εἰ καὶ μὴ πεποίηκε, ἀλλ' ἐποίησεν αὐτόν,
 & si nō fecit, fecisse tamen credi posset.

Et habet quandoq; uim uerbi taciti,
 ac subaudiendi. τοσάντων ἐποίησαν τῶν αἰσίου
 δ' αὐτοῦ, ὅστω πρὸς αὐτὸν τῆς αὐτῆς χώρας πορθημένους,
 tam enixe contenderunt, quàm facere
 potuissent, si suum agrum populantes
 uidissent.

Adfert enim particula hæc compen-
 dium in oratione, ut δέξασθαι μὲν ἐγὼ γ' αὐτόν
 συγχωροίμην, τὰ δ' ἐτόρα ταῦτα ἔκ' αὐτοῦ. ibi ἔκ'
 αὐτοῦ ponitur pro non etiā, uel non itidem
 concederem.

Iungitur δωητικῶς omnib. tēporibus.

AN CVM PRÆSENTI.

Præsentī quidem in optatiuo, ἔκ' αὐτοῦ λέ-
 γοις, ἔκ' αὐτοῦ φαίης, non diceres. σὺ γὰρ αὐτὸν ἐκεί-
 νου πόρισάω, tu sineres illum. Et in cō-
 iunctiui. Plato in Phædro, καλὸν γὰρ αὐτὸν
 εἶδ' ἢ κατανενοικῶς ὁ ἄλλος λαβὼν, atqui
 bellā speciem is intellectu perciperet,
 qui hoc assequi posset, uel intellectu

M perce

perceperit, qui hoc affecutus fuerit.

Et infinitiuo, τί ποιεῖν ἄρ, ἢ τί οἶδε λέγειν, quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos.

AN CVM PRAETERITO.

Præterito uero in indicatiuo, cum de re præterita loquuntur, τίς ὅτως ἀγρίῳ, ὅσις ἐδωθήναι ἄρ ἴδω ποιεῖν; quis tam immitis, qui posset hoc facere?

Potest hoc & per optatiuum enūtiari, sed ita ut loqui uideamur in re præsentia. ὅσις δωθήναι ἄρ ἴδω ποιεῖν, qui tamen posset hoc facere.

Et inuenitur hoc pacto iunctum præteritis omnibus, etiã perfectis, & plusquamperfectis. Perfecto, ut Demost. περιαισομαι τὸν τρόπον εἰπεῖν, ὃν αὐ μοι δοκεῖτε μάλιστα πρῆσκόβυάδης, conabor eo modo dicere, quo mihi uidemini, &c.

Plusquamperfecto, ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα εἰπίσασθαι, ἢ κηκόφην ἄρ, quod quidem oporteat scire literas, &c.

Per præteritum item sæpe loquuntur
de

de futuro, addita particula ἄρ, tā in uerbis, quā in participiis, ut ποιήσας ἄρ, pro ποιήσας, ἐλεχθέντων ἄρ, pro ἐλεχθησμένων ἄρ, ὑποσας, pro ὑποσησόμενοι. γυνομένην ἄρ, pro γυνησόμενήν.

AN CVM FUTURO.

Futuris item additur in optatiuo, οὐκ ἄρ λέξοις. Insuper indicatiuo, & infinitiui, licet id sit rarius. ἐλπίζω ὅπως ἄρ ἀρίστα πράξειν, puto me hoc pacto optime facturum. Id fit plerūq; in uerbis que futurum poscūt, ut νομίζω, οἶμαι, ἐλπίζω, ἠγύμαι, φημι, πρσδοκῶ, & similibus: licet etiam sine his uerbis inueniatur additū futuro apud autores, ut est illud I Socrat. in Areop. ἡμεῖς γάρ, ἢ μὲν ὅπως οἰκῶμεν τὴ πόλιν, ὡσπερ νῦν οἰκῶμεν, ἢ ἔτι ὅπως ἔκ ἄρ βαλδυσόμεθα, καὶ πολεμήσομεν, &c. nos si inhabitaremus ciuitatem, quemadmodum nunc inhabitamus, quouis modo consuluri essemus & bellaturi.

Itaq; quod Latini per coniunctiuum per se positum, hoc Græci etiā per alios modos efferunt; addita cōiunctione ἄρ,

ut διδάξαιμι ἄν, uel ἐδίδαξα ἄν, εἰ ἐβελή-
θης, docuisssem, si discere uoluisses.

Item, quod Latini exprimunt per im-
perfectum coniunctiuū, dum de rebus
transacto tempore promissis uel cogita-
tis loquuntur, hoc Græci per præsens,
uel futurum loquuntur. τί πρόξοι ἄν, γν-
νοῖμι ἤρξασθαι, quid ageret, cogitare cœpit.
ἔλεξε μελλοντας, οἱ ποιήσοιεν ἄν ὀρθῶς, dixit
futuros, qui recte facerent. τί ἄν λέγοιτο
ὅκ οἶδεν, non nouit, quid diceret.

Et modo præcedit, modo sequit̄ uer-
bum, ad quod refertur. ὅσις ἄν ταῦτα ἔχοι
λέγειν, uel ὅσις ταῦτ' ἔχοι ἄν λέγειν, quicum-
que hæc possit dicere.

Construitur etiam cum particula γάρ,
interrogatiue. σὺ γάρ ἄν ἐκείνου πρόβουλον
σίνeres tu illum? Cū autem sine γὼ po-
nitur, non habet eandem uehementiā,
ut τί ποιῶν ἄν οἶεσθε; quid facturos fuisse
existimatis?

Construitur etiam cum ὅπως, & cum
ὡς, & tum optatiuo, subiunctiuoq̄ con-
uenit. ἀγωνίζομεν, ὅπως ἄν τὴν νίκην προλα-
βώμεν,

ἔωμεν, certamus, ut uictoriam præripia-
 mus. μόνου ἀποδιδάξω, ὅπως ἂν χειροαίμω
 σοι, solum studeo, quónam pacto gratifi-
 carer tibi. διδάξω ὡς ἂν τῆ σοφίας βάθος μὴ
 ἀγνοίης, docebo, ut sapientiæ profundi-
 tatem non ignores. διηγῆσθαι, ὡς ἂν ἴδω
 λαλῶς γήοιρ, narrabo, quónam pacto
 hoc bene fieret.

ἌΝ ἈΡΙΣΤΟΛΟΓΙΚῶΣ.

ἌΝ indefinite acceptum plerūq; sub-
 iunctiuo construitur, ὅ, τι ἂν λέγῃς, quod
 cunq; dicas. ὅσω ἂν διαφέρῃς, quanto cū-
 que differas. ὅπόδαπος ἂν ᾖ, cuiuscunq;
 sit. ὅποτερῶ ἂν ᾖ, uterlibet sit. ὅπῃ ἂν ἔλθῃ,
 quacunq; eat.

Interdum cum optatiuo, sed tum de-
 mū cū res præterita narrať. ἢνίῃ ἂν εἶπῃρ
 πῆλ' ἰσχυροὶ δέοι, cū oporteret, uel cū o-
 porteabat dicere quippiā aduersus hæc.

ἂν & εἰάν, pro ἢν acceptæ, inueniūtur
 etiā cū optatiuo. ὡς εἰάν, siue ὡς ἂν πρότε-
 ρός τις εἶποι, quasi uero si qs prior dixisset.

APPENDIX.

Ἄν potentialiter acceptum, siue inde-
 finite

finite, sepe deest in oratione. Demost. δ-
 εἰς ποτε ἀνθρώπων εὔροι ἢ κατ' ἐμὲ τὸ δὲρ' ἐλ-
 λειφθῆν, pro εὔροι ἄρ, nemo unquam ho-
 minum inuenite posset delictum ali-
 quod in me.

Sæpe item abundat. Aristoph. in Plu-
 to. ἢ βίγ' ἄρ' ἔχοι τίς ἄρ' δίκαιον ἀντιπεῖν ἐλ-
 quod iustum posset quispiã adhuc con-
 tradicere. In quo loco abundat alterũ ἄρ.

Ponuntur enim Græcis tum cæteræ
 orationis partes, ut dictum est, tum præ-
 cipue coniunctiones, sic ut orationi ad-
 ferant nonnunquã ornamentum aliquid,
 sed nihil sententiæ: quod potissimum
 fit in coniunctionibus expletivis, & in
 ijs quæ hic sequuntur. Ο Ὑ Ν.

Ο Ὑ Ν, ut ὅπῃ δὲν ἐποίησεν, pro ὅπῃ ἐποίη-
 σεν, quod fecit. ὡσπερ δὲν ἔχει, pro ὡσπερ
 ἔχει, quæadmodũ se habet, ὡς δὲν, ἢ ὡς.

Ω Ν Ἰωνικῶς.

Ω Ν non modo abundat, sed etiã in-
 ter præpositionem & uerbum composi-
 tum interponitur. ἀπ' ὧν ἔδοντο, pro ἀπέ-
 δοντο, reddebant, ὅζ' ὧν εἶλοντο, pro ὅζ' εἶλοντο.

πῶ

ἀπ' ὧν ἐβαψον, pro ἀπέβαψον. κατ' ὧν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε. **Τ Ε.**

Τ Ε, ut ἐφ' ὧν τε, pro ἐφ' ὧν.

Κ Α Ι.

Κ Α Ι, ut ἰὴ γὰρ αὐτοῦ ὁ λόγος ἀληθὺς ὄντι, etenim sermo ipse uerus est.

Α Τ Τ Α.

Α Τ Τ Α, ut ποῖ' ἀπ' αὐτῶν, ἑτέρ' ἀπ' αὐτῶν, ut supra dictum est.

Ο Τ Ι.

Ο Τ Ι, ut Ioan. 1, ὡμολόγησεν ὅτι οὐκ εἰμι ἐγὼ Χριστός, confessus est, non sum ego Christus. Nam nisi abundaret ὅτι, sensus esset, Baptistā esse confessum, Euangelistam non esse Christum. Et cap. 4. καλῶς εἶπας, ὅτι ἀνδρα ἔχω, bene dixisti, uirum non habeo. Quo etiam in loco, si ὅτι non abundaret, nihil significaret aliud, quā̄m recte dixisse Samaritanā, quod Christus uirum non haberet.

Item Marci 13. λέγοντες ὅτι ἐγὼ εἰμι, dicētes ego sum. Quo in loco, si nō abundaret ὅτι, sensus esset, uenturos qui dicerent, Christum esse Christum. Rursus Apocalyp. 3. λέγεις ὅτι πλῆσιός εἰμι, dicis,

Μ 4 ego

ego sum dives : cū alioqui esset sensus,
tu dicis me esse divitem.

Ω Σ.

Ω Σ pro ὅτι. ut λέγεις ὡς καλὸς ἐμὶ, dicis,
ego sum formosus, Neq; solum abunda-
dant Græcis orationis partes, sed non-
nunquam totæ orationes, ueluti ὅτι οἶδ'
ὅτι, ut φαῦλος, ὡς πασί, ὅτι οἶδ'
ὅτι, γὰρ γραφαῖς
δ' ἡλόρ ὅτι, ἔμ' ἑτέρου ἐπετίμησε, Paulus (ut
omnibus per scripturas manifestū est)
Petrum increpauit.

Ε Υ Ξ Θ Ι.

Abundat etiam interdum ὅτι ἴδι, qd
Græcis usui est eo loco, quo Latinis, mi-
hi crede: ut ἴδεις, ὅτι ἴδι, ἢ ἀνόμων σωθήσε-
ται, nemo, mihi crede, ini-
quorum serua-
bitur.

Ι Ε Λ Ο Σ.

ANNOTA-